ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

(Τά ποιήματα αὐτά ἔγραψεν ὁ γνωστὸς γηραιὸς διηγηματογράφος κ. Ἀλλεξ. Μωραϊτίδης, ὁ φίλος καὶ συμπατριώτης τοῦ Παπαδιαμάντη, μεταβαίνων εἰς Σκιάθον πρὸς συνάντησιν του).

I

Καμαρ ημέραις ἡ οτεριαὶς
ἀπὸ τὴν πλώρη μας περγοῦν,
βουνὰ καὶ κάμποι κι' ἀμμουδιαὶς
'σὰν νὰ χορεύουνε γυρνοῦν.

'Στὴν ἀκριβή σου ἀγκαλιὰ
γυρμένος μὲ κρυφὴ χαρὰ·
χάνω τὸ νοῦ χωρὶς μιλιὰ
'στὰ δυό σου μάτια τὰ γλαρά.

Καὶ φεύγουν, φεύγουν ἡ οτεριαῖς,
φεύγουν' ψηλὰ τόσα βουνά,
'γιαλὸ 'γιαλὸ ἀπ' τὶς ἀμμουδιαὶς
τὸ βαποράκι μᾶς περνῇ.

Πόσαις ἐλπίδες ξαπετοῦν
'ς αὐτὴ τὴν ὄμορφη βραδειά !!
πόσαις 'ς τὸν κόρφο σου πηδοῦν
ἀπ' τὴ 'δική μου τὴν καρδιά !!

Τὸ ἀεράκι δροσερὸ
φέρνει τὰ μαῦρά σου μαλλιὰ
'στὸ πρόσωπό μου. Μὰ θαρρῶ.
πὼς νἄτανε γλυκὰ φιλιά.

Δελφίνι δυό, δελφίνια νά,
μὲ δρόμο πὼς μᾶς κυνηγοῦν.
Μὰ τὸ βαπόρι τὰ περνῇ,
κι' ἀπ' τὸν καῦμό τους θὰ πνιγοῦν.

Χωρὶς νὰ πάρω ἀνασασμό,
τόσον καιρὸ σὲ κυνηγῶ,
κι' ἂν φεύγῃς 'σὰν τὸν λογισμό,
'σὰν τὸ Δελφίνι θὰ πνιγῶ,

II

Τὰ κύματ' ἄγρια χτυποῦν
'ς τὴν πλώρη μας τὴν ὑψηλή,
καὶ ἄσπρα, κάτασπρα ξεσποῦν,
'πίσω 'ς τὴν πρύμνη τὴ θολή.

Στὴν δροσερή σου ἀγκαλιὰ
μὲ πῆρε ὁ ὕπνος σιγαλὰ
καὶ μὲ νανούριζαν φιλιά,
μέσα σὲ χέρια ἁπαλά.

Σὲ λίγο : «Πόντισον !» φωνὴ
μ' ἐξύπνησε καὶ ταραχή.
Ξυπνῶ, τί μαύρη ἡδονή !
Ἡ νύχτα ἦταν μοναχή.

'Εκεῖ ψηλὰ 'στὴν κωπαστὴ
ὕπνος μ' ἐπῆρε. Δυὸ σχοινιά,
'π' ἀέριζε αὔρα φτερωτή,
κομμάτια ἀπὸ δυὸ πανιά.

μ' ἐθώπευαν γλυκὰ γλυκά.
Κ' ἐγὼ τὰ 'πῆρα γιὰ μαλλιὰ
'στὰ ὄνειρα τὰ μυστικά,
κ' ἐγὼ τὰ 'πῆρα γιὰ φιλιά.

Α. Δ. Μωραϊτίδης

ΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΜΟΥ

Μιὰ μέρα ὁ πάππους μου 'ς τὴν κάμαρά του
Μ' ἔκραξε, μ' ἔκατσε 'ς τὰ γόνατά του,
Καὶ μὲ τὸ πρόσωπο σοβαρεμένο,
Σὲ λίγο, γυιέ μου,μοῦπε, πεθαίνω.
Καὶ οὐ θὰ μείνῃς ἐδῶ μονάχος.
Εἶν' ἐπικίνδυνος τοῦ κόσμου ὁ βράχος,
Κ' ἰδὲς 'ς ἐκείνονε μὴ ναναγήσῃς.
Κύτταξε, κύτταξε καλὰ νὰ ζήσῃς.
Ἄφησε κάθε ἀνησία.
Ἄσε τὰ θέατρα, τὰ καφφενεῖα.
Ἄς τὶς ἀγάπες σου, ἂς τὶς κοπέλλες.
Σπίτια δὲν φτιάνουνται μ' αὐτὲς τὶς τρέλλες.
Τὸν κόσμο γνώρισε. Μέσ' στὰ μυαλά σου.
Κύττα τὸ πρᾶμμα σου καὶ τὴ δουλειά σου.
Σὰν ἔχῃς χρήματα, σὲ ἐπαινοῦνε,
Σὲ ὑπολήπτονται καὶ σὲ τιμοῦνε.
Ἔξυπνος, φρόνιμος καὶ τιμημένος
Εἶσαι, φωστῆρας καὶ προκομμένος.
Ἐν ἔχεις χρήματα, εἶσαι τριλίρης,
Χάζας, μαγκούφης καὶ κακομοίρης.
Μὴν ἀκοῦς ἕνας κι' ἄλλος τί γράφει...
'Σ τὸν κόσμο ἐτούτονε μὲ τὸ χρυσάφι
Ὅλα ζυγιάζουνται... ὅλα πουλιῶνται...
Ὅσοι δὲν ἔχουνε οὔτε θυμιῶνται.
Σ' αὐτὸ τὸ θέατρο ποὺ Κόσμο λένε,
Ἄλλοι χορεύουνε καὶ ἄλλοι κλαῖνε.
'Από τοὺς δεύτερους μή, μὴ θελήσῃς
Νάσαι, παιδάκι μου, πού νὰ μοῦ ζήσῃς.
Ὁ Κόσμος εὔμορφο εἶνε κρεββάτι,
Πόχει γιὰ στρώσιμο ἐπάνου ΑΠΑΤΗ.
'Αγλιὰ 'ς ἐκείνονε ὁπᾶχει τόση
Τρέλλα καὶ βαίνεται νὰν τὸ ξεστρώσῃ.
Μόνος ἐκεῖνος καλὰ πηγαίνει,
Ποῦ δόλους—ψέμματα ξεύρει καὶ ὑφαίνει·
Ποὺ 'ς ὅλους ἄφθονο λιβάνι καίει.
Ποῦ ὅ,τι θέλουνε ἐκεῖνο λέει·
Ποῦ μ' ὅλους πάντοτε εἶνε καλάμι,
Κι' ἔχει συνείδησι τὴν ἀπαλάμη...
Τὸ δοῦ τσακίζεται 'σὲ πρῶτο ἀγέρα,
Πλὴν τὸ καλάμι τὰ βγαίνει πέρα.
Βλέπει τὸν κίνδυνο, τὸ σῶμα κλίνει,
Περράει ὁ ἄνεμος καὶ σῶο τ' ἀφίνει...
Ὅποιος ἐτοῦτο ἔχει ὁδηγό του,
Πίστευε, πάντοτε κάθε σκοπό του.
Ἥσυχα—ἥσυχα τὸν πετυχαίνει,
Καὶ ἀσπροπρόσωπος πάντοτε βγαίνει...
—Αὐτὴ τοῦ πάππου μου ἡ νουθεσία
Ἦταν.—Τὴν ξέχασα, τί δυστυχία !

Παναγιώτης Πανᾶς

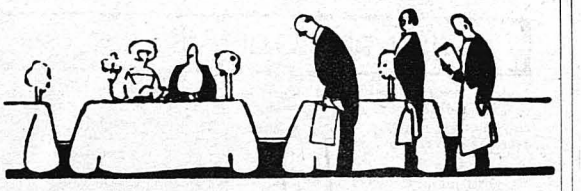

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΑΣΤΕΙΑ

Ἡ ἀπόστασις

Κάποιος ποὺ ἐπήγαινε στὸ Λὰν γιὰ πρώτη φορὰ συνήντησε στὸ δρόμο ἕναν ἄλλο ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος.

— Πέστε μου, καλέ μου κύριε, τοῦ εἶπε. Γιὰ νὰ πάῃ κανεὶς στὸ Λὰν πόση ὥρα χρειάζεται ἀκόμη ;

— Ποὺ νὰ ξέρω ἐγώ.

— Πῶς δὲν ξεύρετε; Ἐπὶ τέλους μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἂν ἔχω ἀκόμη νὰ κάμω πέντε λεπτά, ἢ ἕνα τέταρτο, ἢ μιὰ ὥρα.

— Ὄχι, ὄχι. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ.

— Πάει καλά.

Ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρύνθηκε ἀπογοητευμένος. Ἀλλὰ μόλις ἔκαμε πενῆντα μέτρα ἄκουσε πίσω του μιὰ φωνή. Τοῦ μιλοῦσε ὁ ἄλλος.

— Αἴ, κύριε. Ἔτσι ποὺ πᾶτε, θέλετε μόνον δέκα λεπτὰ γιὰ τὸ Λάν.

— Δέκα λεπτά ; Πολὺ καλά ! Ἀλλὰ δὲν μπορούσατε νὰ μοῦ τὸ πῆτε ἀμέσως μόλις σᾶς ἐρώτησα.

— Ἄ, μὰ ὄχι. Ἔπρεπε ἐν πρώτοις νὰ ἰδῶ πῶς βαδίζετε.

* * *

Ἡ συνοδεία

Ἕνας κύριος ποὺ ἄσπρισαν τὰ μ ιλλιά του γύρω ἀπὸ τὰ ὡραῖα πλάσματα, συναντᾷ συχνὰ στὸ δρόμο ποὺ πηγαίνει στὸ Ὠδεῖο μιὰ χαριτωμένη πετιχτὴ νέα. Τὴν πέρνει ἐπὶ τέλους ἀπὸ πίσω καὶ σὲ μιὰ γωνιὰ τὴν σταματᾷ.

— Παρντόν, δεσποινίς. Εἴσθε μαθήτρια τοῦ Ὠδείου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Μήπως ἀνήκετε στὴ δραματικὴ σχολή ;

— Ὄχι, κύριε.

— Δὲν ἀνήκετε στὴ δραματικὴ σχολή ; Μοῦ δίνετε ἐλπίδες.

— Μὰ τί σᾶς ἐνδιαφέρει, κύριε ;

— Ὤ, δεσποινίς, σᾶς παρακαλῶ. Προσέξατε σ' αὐτό. Δὲν πέρνετε μαθήματα δραματικά ;

— Ὄχι, σᾶς εἶπα.

— Τότε, τραγουδᾶτε ; Ἔτσι !

— Μάλιστα. Τραγουδῶ, εἶπε μὲ τὴ χρυσῆ της φωνὴ ἡ νέα.

— Αὐτὸ εἶχα φαντασθῆ κι' ἐγώ. Λαμπρά. Αὐτὸ ἤθελα.

— Μὰ γιατί ;

— Ἀφοῦ τραγουδᾶτε, θὰ σᾶς συνοδεύσω. Εἶμαι φιλόμουσος !.. Καὶ πέρασε τὸ χέρι του στὸ δικό της.

* * *

Ὑπηρέτρια εὐχαριστημένη

Ὁ κύριος γυρίζοντας στὸ σπίτι του βρίσκει τὴν ὑπηρέτριά του νὰ λάμπῃ ἀπὸ χαρά.

— Μὰ τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους, Μαργαρίτα;

— Ὦ, ἂν ξέρατε κύριε. Μὰ εἶνε πολὺ νόμιστο. Πρὸ μιᾶς ὥρας ἦρθε ὁ φίλος σας ὁ κύριος Ἕκτωρ καὶ σᾶς ἐζήτησε καὶ ἔμεινε τόσο εὐχαριστημένος ποὺ ἦταν ἡ κυρία μόνη, ὥστε ὅταν ἔφυγε μοῦ ἔδωσε εἴκοσι φράγκα.

* * *

Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συζύγου

Στὸ γραφεῖο τοῦ προέδρου ποῦ πρόκειται νὰ ἐκδόσῃ ἀπόφασι διαζυγίου.

— Μά, κυρία μου, τὰ ἐπιχειρήματά σας δὲν εἶνε σοβαρὰ. Κατηγορεῖτε τὸν ἄνδρα σας ὅτι κατεργάζεται δέρματα... Αὐτὸ εἶνε ἕνα ἔντιμο ἐπάγγελμα.

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε. Ἀλλὰ τὸ δέρμα ποῦ κατεργάζεται εἶνε τὸ δικό μου !...

* * *

Τὰ παιδιὰ τῶν πλουσίων καὶ τῶν φτωχῶν

Τρία μικρὰ κορίτσια μιλοῦν.

— Ξέρετε ; Ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου ἀπὸ τότε ποὺ κερδίζουν πολλὰ χρήματα ἀπεφάσισαν ν' ἀποκτήσουν ἕνα παιδάκι. Παράγγειλαν ἕνα στὴ Μασσαλία. Λένε ὅτι βρίσκεται στὸ δρόμο καὶ θὰ φθάσῃ σὲ δυὸ μῆνες. Τότε θὰ σᾶς τὸ δείξω.

— Ἐμένα, ὁ μπαμπᾶς μου καὶ ἡ μαμά μου, ποὺ εἶνε πολὺ πλούσιοι, φέρνουν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι, σ' ἕνα κουτὶ μεταξωτὸ καὶ μὲ ἄνθη. Γι' αὐτὸ εἶνε πολὺ ὡραῖα.

Ἡ μικρότερη ποὺ ἔπαιζε μὲ τὴν κούκλα της, δὲν ἔλεγε τίποτε.

— Πές μας καὶ σύ, Μαρία, τῆς εἶπαν ἡ ἄλλες, ἀπὸ ποῦ σοῦ φέρνουν τὰ μικρά σου ἀδελφάκια οἱ γονεῖς σου.

— Ἄ, ἐμένα ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ εἶνε φτωχοί. Τὰ κάνουν μόνοι τους.

Ρίγκολο